

לפעמים, כשהיה משיח עם אביו, סיפר לפי תומו, שבמקרים אחדים הוא היה יחידי חובש כיפה בבונקר ולא התבייש. והחיילים שלא חבשו כיפה, העריכוהו על עקביותו הדתית.

בשנת תשל"ג כשהיתה הפשיטה ללבנון, בעצם יום-הכיפורים, קיבל דניאל פקודה להשתתף בפשיטה. הוא מילא את הפקודה אך סירב לשבור את הצום, והיח בקרב כשהוא בתענית כל היום.

כשהיה דניאל שבילי מקבל חופשה, השתדל שחופשתו תחול בשבת. הוא היה עושה מאמצים להגיע לבית לפני הדלקת הנרות, לא חיכה לטרמפים ושילם את פרוטותיו באוטובוס כדי להגיע בערב שבת. לפני הקידוש היה לומד עם אביו ואחיו בפרשת-השבוע. אחר כך, בארוחת ליל-שבת, היה שר מניגוני-שבת, בפרט של חסידי חב"ד, שהיו חביבים עליו ושגורים בפיו. ביום ראשון, היה קם השכם בבוקר, להספיק למנין ראשון, ולהגיע חזרה לבסיס בזמן.

גם בבסיס השתדל להתפלל בציבור שלוש פעמים ביום. אפילו בבונקר השתדל לזמן מניין והיה עובר לפני-התיבה. ובכלל,

שבילי דניאל

בן עליזה וחיים
ירושלים

דניאל שבילי, בן עליזה וחיים מירושלים, היה בן 20 בעת נפילתו בקרב-הבלימה ברמת-הגולן.

דניאל היה בחור ירא-שמיים בתכלית, שמעולם לא הסיר את הכיפה מראשו.

השתדל להשרות אווירה ותודעה דתית
בין חבריו החיילים. היה שקט וצנוע,
ומהכסף הדל שהיה מקבל בעת השירות
הצבאי, קיים מצוות צדקה.

בהיותו בירושלים, היה נוהג בחג-
השבועות לבלות כל הלילה בביהכ"נ
וללמוד תורה. בשביעי-של-פסח ובהושענא
רבא, היה הולך לכותל המערבי, ובחגים
אחרים היה רגיל לבקר בבית-הכנסת של
חב"ד בעיר-העתיקה. בשעות-הפנאי היה
נפגש דניאל עם חברים בני-גילו, ואיתם
שוחח ברצינות ובנחת לאודווקא בענינים
דתיים, אלא גם בנושאים כלכליים,
חברתיים ופוליטיים.

רב"ט דניאל שבילי היה חייל אמיץ ומסור
ליחידתו. אף-פעם לא התפאר על המעשים
שעשה כחייל, אך כולם ידעו שהוא נחשב
ביחידתו לאחד הנועזים בביצוע פעולות
מסוכנות. הוא היה יהודי מסור ליהדותו
וחייל מסור לצבא הגנה לישראל, והוא
מסר את גופו ונפשו על קידוש-השם.

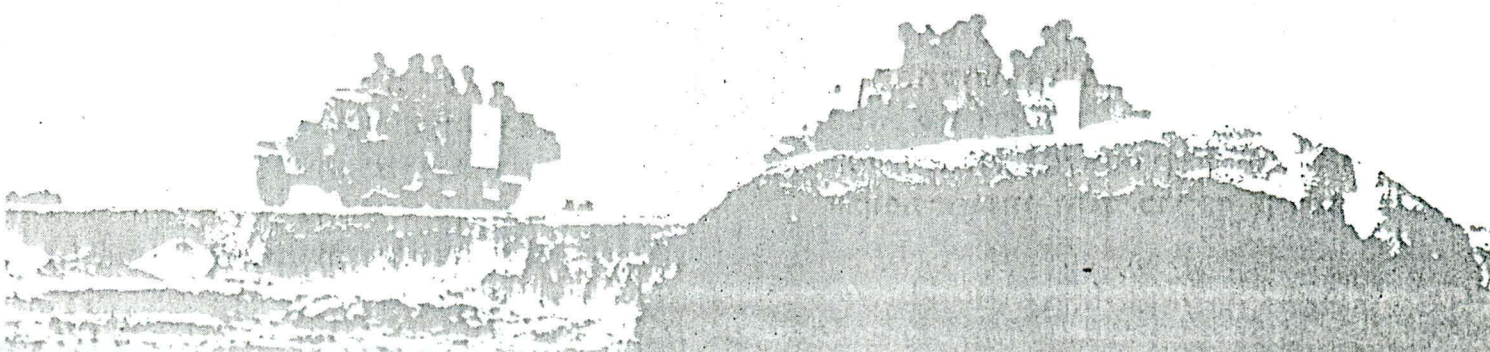
ביום הושענא-רבא תשל"ד, בעצם
הקרבות, כתב דניאל שבילי מכתב אחרון
להורים, בו הודיע, כי למחרת הוא יוצא
מהמוצב שבו הוא נמצא, "והולך לזנק
קדימה"... אכן, הוא זינק קדימה עם

חבריו למחרת היום. ביום שמיני-עצרת
שמחת-תורה, נקלע להפגזה סורית קשה
מאוד, ובעת הפגזה זו נפל-חלל. הוא הוציא
את נשמתו בטהרה והחזירה לבוראו ביום
שמחת-תורה, בשעה 4 אחה"צ, וזינק
לעולם שכולו אמת ואור...

מפקדו הישיר של רב"ט דניאל שבילי,
הביא להוריו השכולים מזכרת יקרה, —
שופר קטן שדניאל השיג לפני החגים
ותקע בו ביום-הכיפורים, באיזור
הבונקרים בו היה מצוי אותו זמן. בקיימו
מצווה זו הוא גם הוציא את חיילי ישראל
ידי-חובה של מצוות תקיעת-שופר, והיו
שמעו תקיעה זו בפעם האחרונה
בחייהם.

האב חיים שבילי ז"ל, — מחבר הספר
„חשבונות הגאולה" — היה מעובדיה
הוותיקים של הסוכנות היהודית
בירושלים ומן הדמויות הידועות בקרב
החוגים החרדים בעיר זו. נפילתו של
הבן דניאל (על שם דניאל מאנשי-המופת
בתולדות-ישראל) העלתה את סבלו של
האב, מצבו החולני הלך והחמיר ולבו
לא-עמד לו עוד, לאחר האסון הכבד, בפני
לחץ הפורענויות שהתרגשו ובאו עליו.

דניאל שבילי הבן, נתקיים בו הפסוק
„בקרובי אקדש". יהי זכרו ברוך וזכותו
תגן על כל ישראל, אמן.

שבילי, דניאל

דניאל, בן עליזה וחיים, נולד ביום ט"ו בתמוז תשי"ג (28.6.1953) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי "נוה יעקב" בירושלים, והמשיך בלימודים על-יסודיים בבית-הספר התיכון-מקצועי "ברנדיס", במגמת הדפוס. בקיץ 1971 עמד בהצלחה בבחינות גמר. דניאל היה בן זקונים להוריו, אח לאביגיל, ליוסף ולבנימין. מילדותו התעניין בכל המתרחש סביבו והציג שאלות רבות להוריו ולמוריו. בבית-הספר היה תלמיד שקדן והגיע להישגים נאים במקצועות העיוניים והמעשיים, אך יותר מכל הצטיין בלימודי מקצועות הקודש, והפליא את המורים לתורה ולתלמוד. דני התחבב על מוריו, והיה אהוד על חבריו לספסל הלימודים. מנעוריו השתתף בפעילות ספורט, יצא עם חברים למסעות ולטיולים ברחבי הארץ, והיה פעיל בהכנת מסיבות וחגיגות. בשעות הפנאי בילה במועדון השכונתי, שם גם סייע לחבריו בהכנת שיעורים. כשהתבגר התחיל להתעניין במיוחד במבצעי צה"ל למן הקמת המדינה. "הוא דאג להשיג ספרים שיבהירו לו את מהלכי הצבא ושיקולי המפקדים, בלע בלהט ספרי מלחמה, חוברות של חיל האוויר וחיל השריון, וספרי ביון למיניהם", סיפרה אמו, ואילו אחיו מציינים שהיה רגיל למתוח ביקורת, חיובית או שלילית, על מבצעים שונים. לימים גם הרחיב את ידיעותיו בענייני צבא ומלחמה על-ידי קריאת ספרים ומאמרים על תולדות מלחמת העולם השנייה. "דני נהג לסכם את הנקודות החשובות, כדי שיוכל לשוב ולעיין בהערותיו החשובות ולהתעמק בהן. ספרי הביון עניינו אותו, על שום תרומתם להבנת המערכות המסובכות הפועלות מאחורי הקלעים. אני זוכר כיצד ערך השוואה בין שיטות הביון הישראלי לשיטות הביון הבינ-מעצמתי", נזכר האב. גם חבריו של דניאל מציינים את כושר מחשבתו ואת כישרונו המצויין בניתוח שיטות פעולה צבאיות. הם אף סיפרו שדני הסב את תשומת לבם להצעות משלו, לפיתוח רשת ישראלית להפעלת כלי מלחמה וביון. דניאל עשה ככל יכולתו להדביק את ההתפתחות הרבה בפיתוח טילים, מטוסים, צוללות וכלי שריון. "כל מה שחקר ועשה, לא עשה אלא מתוך רצונו העז להעצים ולהאדיר את כוחה של מדינת ישראל", אמרה אמו והוסיפה: "דניאל היה ירא-שמים, רחב לב וענוו. אהבה דתית, לוחטת, אהב את ארץ-ישראל. הוא התנדב למשימות שונות, וערב גיוסו לצה"ל היה נחוש בהחלטתו לתרום מלוא מרצו לתקומתה של המולדת ולחיווקה".

דניאל גויס לצה"ל בראשית אוגוסט 1971, ולאחר הטירונות הוצב לחיל הרגלים. זמן מה שירת כרובאי ביחידה ואחר-כך נשלח בהמלצת מפקדיו לקורס מ"כים, אך בגלל מחלות שונות שפקדו אותו, נאלץ לפרוש מן הקורס. מפקדיו ציינו, שחרף היותו

מוגבל מבחינה רפואית, ביקש להיות פעיל ושותף לכל הכרעה צבאית. בין חבריו לנשק נודע כחייל טוב, אחראי וממושמע. גם בתקופת שירותו בצה"ל הקפיד לשמור על המסורת הדתית שלפיה חונך. על חלקו בפעילות המבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". כל ימי שירותו הקפיד לכתוב להוריו, לאחיו ולאחותו. כשבא הביתה לחופשה קצרה, ביקש לשמוע כל אשר התרחש בבית בהעדרו. על עצמו לא הכביר מילים, ולא התגאה בהישגיו. "צנוע היה, ישר וטוב-לב", אמרה אביגיל. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, הייתה יחידתו ברמת הגולן, ונשלחה לקדם את פני התקפות הסורים בגזרתה. יותר מעשרה ימים לחם דני בלא ליאות ובאומץ לב בכוחות הסוריים. ביום כ"ב בתשרי תשל"ד (18.10.1973) נפגע ונהרג בהפגזה ארטילרית באזור תל-שאמס. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, אחים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי. במכתב תנחומים להורים השכולים כתב מפקד היחידה: "בנכם ביצע תפקידו כרובאי בפלוגה בגדוד "גדעון" של חטיבת "גולני" בצורה מושלמת ומופתית, באומץ לב, במסירות ובנאמנות. הוא היה חייל טוב ואהוד על חבריו ועל מפקדיו". חבריו של דני, בוגרי מחזור כ"א בבית-הספר "ברנדיס" בירושלים, הוציאו לאור חוברת זיכרון ובה דברים על דמותו ועל דרכו של חברים האהוב, דניאל שבילי ז"ל.

רב"ט דניאל שבילי ז"ל
מס' אישי 2137803

דברים שנכתבו לזכרו ב"מבע" - בטאון פנימי של ארגון עובדי הסוכנות היהודית - מקום עבודתו של האב חיים

דניאל שבילי, בן עליזה וחיים מירושלים, היה בן 20 בעת נפילתו בקרב הבלימה ברמת-הגולן.

דניאל היה בחור ירא-שמים בתכלית, שמעולם לא הסיר את הכיפה מראשו. לפעמים כשהיה משיח עם אביו, סיפר לפי תומו, שבמקרים אחדים הוא היה יחידי חובש כיפה בבונקר ולא התבייש. והחיילים שלא חבשו כיפה העריכוהו על עקביותו הדתית.

בשנת תשל"ג כשהיתה הפשיטה ללבנון, בעצם יום הכיפורים, קיבל דניאל פקודה להשתתף בפשיטה. הוא מילא את הפקודה אך סירב לשבור את הצום, והיה בקרב כשהוא בתענית כל היום.

כשהיה מקבל חופשה השתדל שחופשתו תחול בשבת. הוא היה עושה מאמצים להגיע לבית לפני הדלקת הנרות, לא היכה לטרמפים ושילם את פרוטותיו באוטובוס כדי להגיע בערב שבת. לפני הקידוש היה לומד עם אביו ואחיו בפרשת השבוע. אחר-כך בארוחת ליל שבת היה שר מניגוני שבת, בפרט של חסידי חב"ד שהיו חביבים עליו ושגורים בפיו. ביום ראשון היה קם השכם בבוקר להספיק למניין ראשון ולהגיע חזרה לבסיס בזמן.

גם בבסיס השתדל להתפלל בציבור שלוש פעמים ביום. אפילו בבונקר השתדל לזמן מניין והיה עובר לפני התיבה. ובכלל, השתדל להשרות אווירה ותודעה דתית בין חבריו החיילים. היה שקט וצנוע, ומהכסף הדל שהיה מקבל בעת השירות הצבאי קיים מצוות צדקה.

בהיותו בירושלים היה נוהג בחג השבועות לבלות כל הלילה בבית-הכנסת וללמוד תורה. בשביעי של פסח ובהושענא רבה היה הולך לכותל המערבי, ובחגים אחרים היה רגיל לבקר בבית-הכנסת של חב"ד בעיר העתיקה. בשעות הפנאי היה נפגש דניאל עם חברים בני גילו ואיתם שוחח ברצינות ובנחת, לאו-דווקא בעניינים דתיים אלא גם בנושאים כלכליים, חברתיים ופוליטיים.

רב"ט דניאל שבילי היה חייל אמיץ ומסור ליחידתו. אף פעם לא התפאר על המעשים שעשה כחייל, אך כולם ידעו שהוא נחשב ביחידתו לאחד הנועזים בביצוע פעולות מסוכנות. הוא היה יהודי מסור ליהדותו וחייל מסור לצבא-הגנה-לישראל, ומסר את גופו ונפשו על קידוש-השם.

ביום הושענא-רבא תשל"ד, בעצם הקרבות, כתב דניאל מכתב אחרון להורים בו הודיע, כי למחרת הוא יוצא מהמוצב שבו הוא נמצא "והולך לזנק קדימה...". אכן, הוא זינק קדימה עם חבריו למחרת היום. ביום שמיני עצרת שמחת-תורה נקלע להפגזה סורית קשה מאוד, ובעת הפגזה זו נפל חלל. הוא הוציא את נשמתו בטהרה והחזירה לבוראו ביום שמחת תורה בשעות אחר-הצהרים וזעק לעולם שכולו אמת ואור...

מפקדו הישיר של רב"ט דניאל שבילי הביא להוריו השכולים מזכרת יקרה - שופר קטן שדניאל השיג לפני החגים ותקע בו ביום הכיפורים באזור הבונקרים בו היה מצוי אותו זמן. בקיימו מצווה זו הוא גם הוציא את חיילי ישראל ידי חובה של מצוות תקיעת שופר והיו ששמעו תקיעה זו בפעם האחרונה בחייהם.

האב חיים שבילי ז"ל - מחבר הספר "חשבונות הגאולה" - היה מעובדיה הוותיקים של הסוכנות היהודית בירושלים ומן הדמויות הידועות בקרב החוגים החרדים בעיר זו. נפילתו של הבן דניאל (על שם דניאל מאנשי המופת בתולדות ישראל) העלתה את סבלו של האב, מצבו החולני הלך והחמיר ולבו לא עמד לו עוד, לאחר האסון הכבד, בפני לחץ הפורענויות שהתרגשו ובאו עליו.

דניאל שבילי הבן נתקיים בו הפסוק "בקרובי אקדש". יהי זכרו ברוך וזכותו תגן על כל ישראל, אמן.

דניאל שבילי בן חיים ז"ל ועליזה. נולד בט"ו בתמוז תשי"ג,
28 ביוני 1953 בירושלים. בילדותו היה ילד שקט, צנוע, נעים הליכות
וירא-שמים. סיים את בית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "נוה-יעקב" והמשיך
בבית-הספר המקצועי "ברנדייס", שם למד את מקצוע הדפוס.

דני היה בחור טוב-לב והצטיין במידות מוסריות נדירות שהתבטאו בעזרה
לזולת וצדקה לעניים. ברגש הדתי החזק והעמוק השפיע רבות על סביבתו.
דני גדל בבית דתי. אבא היה עוסק רבות בלימוד התורה והתפרסם בספרו
"חשבונות הגאולה", בו הסביר את ההיסטוריה של תקופתנו על רקע ספרי הנביאים
וראה במלחמותינו ובעיותינו הלאומיות חכלי משיח. דני ספג את האווירה
בבית ובעזרתה בנה את אישיותו המוסרית הנעלה. משה, דודו, מעיד שלא היה
דתי קנאי אלא דתי סובלני והרבה להסביר לחבריו בשקט, בעזרת הגיון בריא
את עקרונות הדת. אביו ראה בבנו דני את הצלחת חינוכו והיה קשור אליו
מאוד. אצא האב לא יכול היה לשאת את כאב אובדנו של דני, חלה ונפטר.

הדת שבה האמין אמונה שלמה ואמיתית הביאה את דני לראות בעם ישראל
עם נבחר. הבעיות הלאומיות של מדינת ישראל העסיקוהו והטרידוהו, ובעיית
בטחון ישראל, שהיא החמורה בבעיותינו הלאומיות, הטרידה אותו מאוד. עוד
בילדותו הרבה לקרוא ספרים על הקמת המדינה, תנועות המחתרת; האצ"ל, הלח"י
וההגנה. בשלב מאוחר יותר התעניין בבעיות חימושו של צה"ל, כלי הנשק
העומדים לרשותו, רמתם וכושרם לעמוד בפני כלי הנשק הרוסיים של הערבים.
היה בקיא בסוגים של מטוסי הקרב וספינות הטילים למיניהם. את ידיעותיו
שאב מבטאונים ומעתונים מקצועיים שונים.

חבריו מעידים עליו שאת מקצוע הדפוס לא אהב ומחנכו טוען שהמקצוע לא
היווה אתגר לדני. מחשבותיו היו נתונות לדברים גדולים מזה.

אדני היה חבר טוב וחבריו היו קשורים אליו מאוד מבחינה רגשית. הוא
ידע ליצור קשר עם חברים והסתגל לכל חברה אשר נקלע אליה והיה אהוד ומקובל
על הכל. אישיותו היתה חזקה, וזאת בשל אמונתו הפנימית ותכונותיו שהשפיעו
גם בלי שניסה להשפיע באמצעים אחרים. דיבורו היה שקט, ענייני והגיוני
והגבתו מתונה.

דני שאף להיות חייל קרבי והגשים זאת בבואו ל"גולני". היתה לו
אפשרות לעבוד בצבא במקצועו אך הוא העדיף לשרת בחיל קרבי. לחבריו הסביר
שהוא רואה בזה חובה כלפי המדינה וזה נותן לו סיפוק עצום. אישיותו התוססת
והערכים הפנימיים שהינחו אותו עשאוהו לחייל טוב.

המ"מ שלו התרשם מהמוטיבציה הבלתי רגילה שלו ותכונה זו בתוספת אינטליגנציה והבנת ענין הפכוהו לחייל טוב שאפשר היה בהחלט לסמוך עליו. התקופה שלפני המלחמה מצאה את דני עם בעיות רפואיות שלמעשה הגבילוהו ויכול היה להיות "ג'ובניק". אך דני בכוח רצונו החזק המשיך והוכיח במסעות ובתרגילים כושר טוב שהפתיע רבים. תכונותיו עשו אותו לחבר טוב לכל חייל אשר אתו שירת בצבא. דני המשיך לשמור על אמונתו וקיים את המצוות גם כשהדבר היה כרוך בהשכמה מוקדמת ובזמנים ששעות השינה הן יקרות ומעטות. במלחמה לא שכה לקיים את מצוות ארבעת המינים בסוכות. הוא דחף רבים מחבריו להניח תפילין, לא בכוח ובוויכוח אלא במין שיכנוע שהשרה אווירה מיוחדת. חבריו לא עמדו בפניה והם עשו מה שלא נהגו לעשות כל חייהם.

במלחמה היה דני במוצב 204 והשתתף ככל חיילי הגדוד בקרבות הבלימה. כשהסתיים שלב הבלימה עלה הגדוד לתל-שמש ונערך עליו להגנה. בכ"ב בתשרי תשל"ד, ה-18 באוקטובר 1973 התארגנו דני וחבריו לפעולה מעבר לקווי האויב. לפתע החלה הפגזה כבדה ומדוייקת ובהפגזה זו נפל דני ושניים מחבריו ואחרים נפצעו.

בן 20 היה בנפלו.

*

הימים חולפים ושנה עוברת
וזכרך לא מש מנגד עיני.
עדין קול צחוקך מהדהד בין כתלי הבית,
ופעמי צעדיך מהלכים בקלילות חרישית.
הוי דניאל יקירנו, המהלומה
היתה קשה מבלי נשוא!
עדיין אנו המומים
נקטפת בדמי ימין,
ואתה צעיר ורענן.
הותרת לנו ריקנות ועצב.
כחיל אמיץ וגיבור
כל משימה שהוטלה עליך
קיבלת ברצון ובאהבה,
מתוך תודעה למען המולדת.
חבל שנגמר כך דניאל
מי יתן ויבוא השלוט
ולא נדע עוד מלחמה.
תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

יהודית שבילי (גיסתו)

לקראת סופה של המלחמה כשישבנו בתל-שמס פגע בו פגז. בהתחלה לא האמנו. ידענו שיש פצועים והרוגים ולכן ספרנו את המחלקה, והתברר שחסרים שניים. חיפשתי אותם כמטורף. אחד מצאתי בריא ושלם בבונקר, אך את שבילי לא מצאתי ושבתי למחלקה. כולט ישבו דוממים וקיוו שהכל יהיה בסדר. לאחר כשעה העזתי לצאת החוצה וראיתיו... ישבנו בבונקר שבורים. ניגשתי ואספתי את שארית ציודו, את התפילין והמחזור לקחתי כדי להשיבם למשפחתו.

שבילי בא מירושלים. בן למשפחה ותיקה ששורשיה עמוקים בירושלים העיר, עיר אותה אהב ובה גדל וחונך. בשמירות משותפות היה מספר לי על העיר, שכונותיה, מנהגיה וטיוולים שערך ברחובותיה, העדות השונות והיחסים בין יהודים וערבים בעיר. כך נוצר בינינו קשר עמוק. במלחמה באחת מההפגזות על התל, עמד והתפלל. אמרתי לו שאפשר לעשות זאת בבונקר, ענה לי: "הכל כבר נקבע ונתון בידי הבורא". והמשיך להתפלל...

מהיחידה

*

בני היקר והקדוש רב"ט דניאל (דני) שבילי ז"ל נולד ביום ט"ו בתמוז חשי"ג, וקראנו שמו דניאל על שם החוזה התנ"כי דניאל איש חמודות, שניבא על גאולת ישראל ותחיית המתים. גם ספרי הידוע בא"י בשם: "השבונות הגאולה" רוב תוכנו שאוב מספר דניאל. גם בני דניאל היה איש חמודות, נעים הליכות, צנוע ושקט וירא-שמים בתכלית ומלא מידות טובות. גמר את בית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "נוה-יעקב" בירושלים ואחר-כך גמר את חוק לימודיו בבית-הספר המקצועי ע"ש ברנדייס, למד שם מקצוע הדפוס. היה בעל רגש דת עמוק והשתדל לקיים מצוות הדת בתמימות ובלי התחכמות, שמר שבת כהלכתה והתנהג בנימוס גם בבית וגם בחברה. היה רחמן על הבריות ועשה צדקות בסתר בכסף הפרוטות שהיה מקבל מהצבא ומדמי הכיס שאבא העניק לו. את גדולתו המוסרית אפשר להמחיש בכך שכאשר קבל מאבא דמי כיס, החזיר לאבא חלק מהכסף והעיר: "אבא איני רוצה להכביד על תקציבך, במקום שלושים מספיקים לי 20 ל"י". ומכסף זה היה גם מנדב בעלותו לתורה.

רחמן היה המנוח. כי ראה עיוור בדרך הובילהו עד מחוז חפצו. אם ראה ילדים מציקים לבעלי חיים מיד הלך להצילם, האכיל גורי חתולים א וכלבלבים חלופים והגן עליהם. לא החסיר אפילו אחת משלוש תפילות היום, לא הסיר את הכיפה מעל ראשו גם בהיותו חייל דתי בודד בכל הבונקר. להיפך, ניסה תמיד להכניס רוחניות בין חבריו החיילים החופשיים שהעריכוהו מאוד על יושרו ועקביותו. בימי שבת ומועד אסף חיילים דתיים מבונקרים לתפילה בציבור ועבר לפני התיבה. כמה חיילים מחבריו שנשאלו בחיים סיפרו לנו שהצליח אפילו לשכנע כמה חיילים חופשיים שיניחו תפילין.

המנוח התגייס כמה חודשים לפני הזמן ובחר להיות חייל קרבי בגדודי גולני. היה חייל נאמן ומסור לצה"ל ומעולם לא ניסה להתחמק מתפקידיו. רק פעם אחת העכירו את רוחו, זה היה ביום הכיפורים של שנת תשל"ב. כשצה"ל פשט ללבנון נגד המחבלים, קיבל גם דניאל פקודה להשתתף בפשיטה. הוא ביקש ממפקדו לשחררו מן המשימה היות שהיה איש דתי וצם ומתענה ביום כיפור ועלול היה להיכשל בגלל חולשה, אך המפקד הקשות לא שעה לבקשתו והוא נאלץ ללחום כל היום מתוך צום ותענית עד גמר היום.

את כל חופשותיו מן הצבא היה שומר לימי שבת ומועד, ולמרות המרחקים הגדולים מהצפון לירושלים היה עושה מאמצים גדולים להגיע לבית לפני כניסת השבת ולמרות עייפותו היה עוזר לאמא בענייני השבת כגון טאטוא החדרים, צחצוח הנעלים, מילוי הפרימוסים בנפט והכנת נרות שבת. בליל שבת לפני הקידוש היה לומד פרשת השבוע ומקריא לפנינו מתוך ספרים ובעת הארוחה היה מנגן ניגוני שבת ערבים. היו אהובים עליו מנגינות שבת של חסידי חב"ד. במיוחד היה שגור על פיו הניגון המתחיל: "זכור דבר לעבדך על אשר ייחלתי כן בקודש חזיתך לראות עוזך וכבודך". בנוכחותו של דני הרגשנו את קדושת השבת ובאופן מוחשי. כשהמנוח נשאר בבסיס, באותה שבת היה מורגש חסרונו והפזמונים שלנו בלעדיו לא היו רוויים געגועים, היתה חסרה השכינה של הבית. לעומת זאת כשהמנוח היה מופיע פתאום ברגע האחרון ממש של הדלקת הנרות הרגשנו מייד תוספת רוח של קדושת השבת.

לפני שנה נעשה לו ניתוח בבטן ולאחר שהחלים חזר לתפקידו. כעבור כמה חודשים הרגיש כאבים בצד הימני של הבטן והיה חשש שיצטרכו לעשות לו שוב ניתוח. פנה אל מוסד הקבילות של צה"ל שבראשו עומד רב-אלוף לסקוב וביקש שיבדקוהו שנית כדי להוריד את הפרופיל שלו, אך מוסד הקבילות דחה אותו בלך ושוב לך ושוב, ונתבקש להתאזר בסבלנות עד שייקרא לרופא.

בינתיים, פרצה מלחמת הפתע ביום הכיפורים ונאלץ להיכנס לקרבות במצב לא תקין של בריאות. כל זאת לא מנע ממנו את העוז והגבורה. היה תמיד מוכן לכל משימה ותפקיד באומץ לב ובבטחון גדול בה'. לפני פרידתנו האחרונה, בסוף ספטמבר 1972 בקשתיו שישתדל אצל מפקדיו שלא ישלחוהו לקו החזית הראשון. על זאת ענה לי הבן היקר: "אבא, אתה רוצה שבנך לא יהיה בקו הראשון, והאב של החייל השני גם כן רוצה שבנו לא יהיה בקו הראשון וכן האב השלישי... ובכן, מי סוף סוף יגן על גבולות המדינה?"

כשנועיים לפני ראש השנה קט דני ז"ל השכס בבוקר, לבש מדיו והלך להתפלל במניינים ראשוניים. חזר לבית שחה כוס חלב ולקח את נשקו ותרמילו, עמד רגע שלם על יד המזוזה, נשק ולחש את תפילת הדרך מעומק הלב. הסתכלתי בתרמיל הכבד שעל גבו והרהרתי בלבי שהוא נושא בתרמילו גורל עם ישראל.

ביום הושענא רבה, 17 באוקטובר כתב לנו מכתב אחרון שבו אמר: אני מחר יוצא מהמוצב ומדלג הלאה. ואמנם למחרת בשמחת-תורה בשעה 4, בתאריך ה-18 באוקטובר 1973 דלג וזינק לעולם שכולו אמת ואור. יהיה זכרו וזכר חבריו שנפלו עמו ברוך. מעלתם לעולם העליון הם מעלתם של קדושי עליון.

האב השכול ז"ל

מתוך עתון "קול השבת" - בטאון על-מפלגתי ובלתי-תלוי
להחדרת התודעה הדתית וערכי היהדות בדרכי הסברה, גליון 201

דניאל שבילי היה בן 20 בנופלו. בחור ירא-שמים מאוד, שקט וצנוע.
נזהר בקיום מצוות השבת והתפילה.

כשביקש מאבא דמי כיס להוצאות קטנות לא עלתה הבקשה מעל עשרים לירות
וכשאבא נתן לו שלושים לירות ברצון ובחביבות החזיר עשר לירות ואמר
בעדינות: "אבא, אינני רוצה ולהכביד עליך".

המנוח כמעט כל שנה היה צובע התפילין שלו כדי שלא ימצא במ פסול
וטיפול בהם תמיד במסירות.

כזה היה דניאל היקר שאביו יחיה קרא לו על שם ספר דניאל. חבל
על דאבדין ולא משתכחין! נתקיים בו הפסוק "בקרובי אקדש".

יהי זכרו ברוך! וזכותו תגן על משפחתו ועל כל ישראל אמן!

